

Laiškas A. Voldemarui

Cerbiamas Augustinai Voldemarai!

Norėčiau jums kaip pirmosios Lietuvos Vyriausybės vadovui papasakoti, kaip mūsų kraštas pasikeitė per daugelį metų. Aš esu Martynas Karakovas, gyvenu Ignatinos v. Didžiardžio kaime, dabar 2017 metais balandžio mėnuo.

1916-17 m. per mūsų kraštąėjo fronto linija, buvo viskas nusiaubta. Kai žmonės grįžo atgal viskas atrodo kairiai. Mūsų žmonės buvo labai darbingi, jie ėmė dirbti žemę, buvo žemdirbiai. 1920 m. mūsų kraštą užgrobė Lenkija. Ryto draugija pradėjo steigti lietuviškas mokyklas. Jie stengėsi, kad vaikai mokytųsi lietuviškai. 1930 m. uždarė visas lietuviškas mokyklas. Į lietuviškas knygas nešė knygnešiai. Knygnešius gaudė žandarai, žudė, tremė, kankino juos. Dar žinau, kad jūsų broli Pranciškus Voldemaras buvo knygnešius! Jis rėmė knygnešius.

Po 1940 m. atėjo Sovietai. Pradėjo atiminėti iš žmonių žemes ir steigti kolūkius. Žmonės skurdavo, badavo. Atsirado partizanai kurie kovoję prieš Sovietus, bet jie buvo nulytinėti. Taip dar ilgai žmonės gyveno Sovietų Sąjungoje. 1972 m. Didžiardalyje buvo pradėta statyti gamykla. 1978 m. buvo pastatyta Didžiardžio mokykla, kurioje aš dabar dar mokausi. Nuo tų laikų ji labai pasikeitė - graži, jauki, moderni. 1990 m. kovo 11 d. buvo atkurta Lietuvos nepriklausomybė, Lietuva vėl tapo nepriklausoma valstybe. 1995 m. uždarė Didžiardalyje veikiančią gamyklą. Dabar mūsų miestelis, mūsų Didžiardis, mūsų kraštas yra nuostabus. Man patinka čia gyventi, manau, kad ir jums čia labai patiktų.

6-klasės mokinys Martynas Karakovas

2017-04-04